O všech nárocích majetkových s výminkou nároku na náhradu činže, rozhoduje řádný soud.

Nároky na náhradu nákladů obcí neb společným úřadem bytovým na úpravu neb stavební změny vynaložených promlčují se uplynutím šesti měsíců, jinaké nároky uplynutím jednoho roku.

Trest na přestupky tohoto nařízení — pokud ovšem nejsou delikty těžšími — stanoven peněžitou pokutou do 5000 K neb vězením do 6 neděl. Kompetentní jest úřad politický, který může na oba druhy trestu uznati.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Řádové dekorace sluší i nyní po státním převratu dle § 90. nesp. pat. vraceti a soud pozůstalostní má povinnost dědicům je odebrati.

Při projednání pozůstalosti po A-ovi v lednu 1918 zemřelém, bylo zjištěno, že zůstavitel byl majitelem komturského řádu císaře Františka Josefa s hvězdou a rytířského řádu železné koruny třetí třídy.

Jelikož přihlášení dědicové při projednávání pozůstalosti notářem, jako soudním komisařem, teprve po státním převratu prováděném, uvedené řády vrátiti odepřeli, udávajíce, že toho za změněných státoprávních poměrů není potřebí, bylo jim tak uloženo usnesením pozůstalostního soudu.

Stížnosti dědiců, již opřeli o tvrzení, že § 90. nesp. pat. neplatí, poněvadž zrušením státu rakousko-uherského a hodnosti císařské zanikly úřady řádové s těmito institucemi nerozlučně spojené (velmistrovství řádů, řádové kanceláře), jakož i řády samy, takže tu není nikoho, komu by mohly a směly býti vráceny, kdyby i existovaly. Tento právní stav byl prý uznán zákonem z 10. prosince 1918 č. 61 st. z. a nař., jenž zrušil nejen řády, ale i veškerá z nich plynoucí práva, tudíž i právo je zpět požadovati, takže řádové odznaky musí býti nyní pokládány za věci ničí.

Rekursní soud stížnosti nevyhověl z důvodů těchto: Dle zákona ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a nař., dle něhož veškeré dosavadní zemské a říšské zákony a nařízení zůstávají prozatím v platnosti a všechny úřady prozatím úřadují a jednají dle dosavadních platných zákonů a nařízení, dále dle § 4. zákona ze dne 2. listopadu 1918 č. 1 sb. z. a n., § 20. zák. ze dne 13. listopadu 1918 č. 37 sb. z. a n., kterými zákon ten opětně vyhlášen a platným byl uznán, dále dle zákona z 2. listopadu 1918 č. 2 sb. z. a n., kterým zřízeny byly nejvyšší správní úřady ve státě československém, dále dle § 3. zákona z 10. prosince 1918 č. 61 sb. z. a n., kterým ministru vnitra uloženo, aby v dohodě se zúčastněnými ministry provedl zákon o zrušení šlechtictví, řádův a titulův, konečně podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 29. března 1919 č. 6740/19, dle něhož prováděcí nařízení k zákonu o zrušení šlechtictví, řádův a titulův bude teprve za nějaký čas vydáno, při čemž pak ministerstvo vnitra sdělilo, že co se týče odvádění řádových dekorací, které po úmrtí majitele se vracejí, sbírají je i nadále příslušné zemské správy politické, kterým současně se dostává pokynů, jak s nimi prozatím až do konečného rozřešení této otázky naložiti mají, okresní soudy pak dle téhož výnosu poukázány, aby takové dekorace zasílaly zemské politické správě, nelze o tom pochybovati, že novými zákony a nařízeními nových správních úřadů uznává se platnost §§ 59. a 90. nesp. pat., pokud se týče odvádění řádových dekorací pozůstalostními soudy a že nařízené usnesení prvého soudce jest v těchto zákonech a nařízeních odůvodněno (sr. § 2. č. 5 nesp. pat.).

Rekurs proto není důvodným a nemohlo mu býti vyhověno.

Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 11. června 1919 č. R I 209/19 dovolacímu rekursu pro nedostatek podmínek § 16. nesp. pat. nevyhověl, při čemž na vyvrácení vývodů stížnosti dovolací dodal: Státním převratem nenastala v soukromém vlastnictví žádná změna, takže uznává-li stěžovatel, že řády, o něž se jedná, byly zůstaviteli bývalým panovníkem uděleny jen k používání, bylo jeho povinností jako dědice, ihned po úmrtí zůstavitelově je soudu odevzdati, aby byly na patřičné místo vráceny. Mylně domnívá se stěžovatel, že zákonem ze dne 10. prosince 1918 č. 61 sb. z. a n., jenž zrušil nejen řády, ale i práva z nich plynoucí, zrušena byla i povinnost odznaky řádové vrátiti. Zákon má zřejmě na mysli jen práva, která z udělení řádu vykonávati směl vyznamenaný, netýká se tedy povinnosti ku vrácení odznaků dědici po zániku práv nastalém úmrtím osoby oprávněné.

Min. nař. z 29. března 1919 č. 6740 neřeší otázku vlastnictví řádových odznaků, nýbrž dává soudům toliko direktivu, na který úřad nyní po nastalém státním převratu, takové odznaky řádové, které po úmrtí držitele dle § 90. nesp. pat. musí se vrátiti, mají býti zaslány. Nařízení to není tedy proti zákonu vydáno, nýbrž podle zákona, neboť řády uděleny byly faktorem, svrchovanost státní moci vykonávajícím s výhradou jich vrácení a proto, když předpis o vrácení jich zůstal zachován, sluší je vrátiti tomu, kdo podle nyní platných zákonů v samostatném státě československém tuto svrchovanou státní moc vykonává.

Ustanovení nař. ze 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a nař. nevztahují se na poměry pachtovní.

Pokud je dle § 3. odst. 2. nař. z 9. února 1919 č. 62 sb. z. a n. dovolací rekurs nepřípustný.

A dal B-ovi soudní výpověď z hostince i koncese výčepnické, kterou okresní soud ve F. vyřídil dle § 562. c. ř. s. B vznesl včas námitky, ale mimo to i rekurs proti výpovědi. Krajský soud v L. jako soud rekursní usnesení soudu prvního výpověď obsahující zrušil a nařídil jednati o podání A-ově po rozumu nař. ze dne 9. února 1919 č. 62 sb. z. a n. nesporně.

Na stížnost A-ovu zrušil Nejvyšší soud rozhodnutím z 13. května 1919 R I 184/19 usnesení stolice druhé a uložil této, aby nepřihlížejíc k zrušovacímu důvodu jí užitému, o rekursu B-ově nově rozhodla.

Odůvodnění: Především jest zodpověděti otázku, zdali je v daném případě dovolací rekurs s ohledem na ustanovení § 3. odst. druhý nař. ze dne 9. února 1919 č. 62 sb. z. a nař. po případě § 527. odst. druhý c. ř. s. přípustným.

Otázku tuto dlužno zodpověděti kladně. Neboť ani první, ani druhé zákonné ustanovení nemá zde místa.

Prvního předpisu (§ 3. odst. 2. cit. nař.) proto zde užíti nelze, poněvadž na přítomnou výpověď z poměru pachtovního předpisy nařízení ministerského ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a nař. vydané jen k ochraně nájemců se nevztahují a proto také první soudce, řídě se udáním výpovědi (žaloby), že hostinec i s koncesí výčepnickou, tudíž celá živnost hostinská i s místnostmi dána byla do pachtu a tento pachtovní poměr výpovědí zrušiti třeba, kteréž udání žalobní dle § 41. j. n. jeví se pro přezkoumání příslušnosti a tudíž i přípustnosti sporného řízení směrodatným, nezahájil o podání řízení nesporné, v nařízení ministerském ze dne 9. února 1919 č. 62 sb. z. a nař. předepsané, nýbrž vyřídil je jako řádnou výpověď soudní vedle předpisu třetího oddílu částky šesté civ. řádu soudního.

Nedal tedy první soudce svolení k výpovědi dle § 2. cit. nařízení, nýbrž vydal výpověď soudní dle § 562. c. ř. s. Není-li tu ale usnesení soudního, vydaného po rozumu nař. ze dne 9. února 1919 č. 62 sb. z. a n., pak o rozhodnutí soudu rekursního nemůže platiti předpis § 3., odst. 2. cit. nař., že další opravný prostředek se nepřipouští, poněvadž předpis ten právě předpokládá, že rozhodnuto bylo věcně o přípustnosti nebo nepřípustnosti výpovědi v řízení nesporném.

Avšak ani předpisu § 527. odst. 2. c. ř. s. nelze tu použíti. Ten platí nepřihlíže k jiným zákonným ustanovením, jež zde v úvahu nepřicházejí, toliko tehdy, když soudem rekursním nařízeno bylo vyslechnutí stran a nové rozhodnutí dle zásad řízení sporného. Tomu ale v daném případě tak není. Zde zrušuje se usnesení a ukládá se soudu prvnímu, aby jednal se stranami a rozhodl dle předpisu § 3. nař. z 9. února 1919 č. 62 sb. z. a nař., jež stanoví pro jednání o výpovědích smluv nájemních dočasně řízení nesporné.

Proto nařízené usnesení opravnému prostředku dle všeobecného ustanovení § 514. c. ř. s. podléhá, poněvadž tento není zvláštním ustanovením vyloučen.

Jak v předu uvedeno, jedná se dle udání výpovědi, která zastupuje žalobu a jejíž obsah je tedy dle § 41. j. n. pro posouzení příslušnosti soudu i řízení směrodatným, o zrušení smlouvy pachtovní, jelikož budova i s koncesí hostinskou dána byla do užívání, takže předmětu smlouvy jen s vynaložením píle a námahy používati lze (§ 1091 obč. z.). Na smlouvy pachtovní nevztahuje se ale nařízení ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a nař., jelikož, jak z nadpisu jeho i z ustanovení § 1. zřejmě plyne, vydáno jest jen ku ochraně nájemců.

Nařídil-li tedy rekursní soud, zrušuje vydanou soudní výpověď, jednání o ní dle předpisů nařízení ze dne 9. února 1919